

Tứ Vô Lượng Tâm

Kalama tri ân bạn thươngthoicogidau ghi chép.

[28/02/2026 - 04:14 - thươngthoicogidau]

Chúng ta Phật giáo Việt Nam vừa và đang vừa và đang trải qua một cái biến cố xã hội. Đó là một vài cái hiện tượng mà mình gọi là nồi cơm điện. Biết không có biết cái này không? Và tôi về Việt Nam lần này nhằm ngay ngày Tết cho nên có cơ hội để mà chứng kiến ở chứng kiến thôi. Chứng kiến chứ không có giữ chứng kiến vài cái Tuổi bác hội. Bác hội thì thấy bà con đặt bát chur tăng à bên cạnh bánh kẹo thì còn có bỏ tiền nữa hả? Bỏ tiền.

Ừ. Có thể điều tôi nói tạo nên một cái một chút tạo nên một cái chút gọn sống lẫn tăng ở trên mạng nhưng mà thấy cần thiết thì phải nói thôi. Ừ. Nói vậy có nghĩa là chỉ riêng cái chuyện tôi nói không là đại công đức bởi vì tôi là vị pháp vong thân. Có nghĩa là tôi đưa cái mặt ra cho người ta ném đá đó. Cái điều kiện sinh hoạt của tăng ni. Các chùa không có giống nhau. Thí dụ các chùa thành phố, các chùa thành phố khác với nông thôn. Các chùa trong nước á thì khác với ngoài nước mà ngoài nước ở châu Âu á khác bên Mỹ khác nhiều lắm. Cho nên mình không thể đem cái đòi hỏi ở nơi này mình áp đặt sang nơi khác. Cái điều kiện sinh hoạt mỗi nơi mỗi khác. Chạ như ngay ở Việt Nam mình ý chùa nông thôn mà nông thôn miền trung á khác với nông thôn của miền Nam và càng không giống với nông thôn miền Bắc, mỗi nơi mỗi khác. Và tôi đánh một cái vòng nó hơi lê thê để tôi nói rằng á là mong rằng những vị mà thích ném đá đó phải bình tâm lại một tí. Đó là trước khi mình phê phán ai thì mình cũng phải xét đến tình hình chung. Mình nói cái gì và nói thế nào. Cần thận cái đó thì cái này nói thiệt cái này bữa nay bà con cho tôi nói thiệt bữa là cái này bắt buộc phải nói thiệt thôi là những gì mà bà con đặt bát ấy trong đó có rất là nhiều món phải tiêu thụ ngay trong ngày đúng không ta? Phải ăn liền trong ngày. Và có nhiều thứ á là phải tiêu thụ ngay trong tuần lâu quá không được lâu quá không được mà tăng ni vùng sông vùng xa thì cái nhu cầu sinh hoạt của họ là quanh năm quanh năm. Nói ra thì thương chứ 1 năm á là mấy vị đó nhiều khi chỉ trong cật vào mấy ngày pháp hội thôi. Có hiểu thì bắt đầu hiểu tôi nói gì chưa? Chỉ trong cật vào mấy ngày pháp hội thôi. Họ có chút ít họ về họ đi ngoài cái chuyện điện nước ra đó còn bệnh hoạn khi nhô cái răng hay làm cái mắt kính hay là mua một đôi dép ở đâu ra ở đâu ra mấy vị danh tăng á mấy vị cao tăng thì lúc nào cũng đề từ trùng trùng mình không có nói. Còn những cái vị mà tăng ni mà vô danh mà ở vùng sông vùng xa sống kiểu gì đây? Cho nên mình cũng phải có một tí thông cảm nha. Tí thông cảm Khi mà để bát họ mà bà con ở trên mạng mà thấy đề tiền á là họ có rất là nhiều người phản ứng rất là mạnh, phản ứng mạnh lắm ứng mạnh lắm. Ở chẳng hạn như có người họ còn nói rằng á là từng cái đồng tiền mà đề vào bác có tăng ni á là mình mua vé cho tăng ni vào địa ngục. Tôi còn thấy cả những cái hàng chữ rất là nặng như vậy. Nhưng mà chúng ta biết rằng đó là các vị không biết các vị nghĩ gì về tôi nhưng mà trong cái tư cách một người nghiên cứu kinh điển ấy và cả luật tạng ấy thì tôi nói rồi tôi biết tôi nói cái điều này ra sẽ là gây ra một cái cái gọn sống lẫn tăng ở trên mạng rồi tôi vẫn nói tôi vẫn nói đó là ở cái đồng tiền mà Phật tử cúng dường chur tăng á nó chỉ bị xem là tội lỗi khi tăng ni nhận cái số tiền đó với cái dụng ý là tích lũy tài sản, có nghĩa là mình khi mình mình ki góp mỗi lần pháp hội mình được bao nhiêu rồi về mình mình gửi nhà băng rồi cái rảnh rảnh mình mở cái tài khoản nhà băng ra mình coi bữa nay nó nó lên nó đội lên được bao nhiêu rồi mình để dành tiền mình mua nhà mua đất rồi rồi mình gửi về gia đình mình sử dụng mục đích riêng tư để hưởng thụ hay là để lấy tiền này nhân giống cho số tiền khác nói chung là tích lũy tài sản thì trong trường hợp đó cái số cái tiền số tiền mình nhận á là số tiền tội lỗi và cái tiền mà bà con cúng chur tăng á là góp phần tội lỗi trong trường hợp đó. Nhưng nếu mà tăng ni nhận số tiền đó với một cái ý nghĩa là xem đó là cái thứ phương tiện phòng thân mai này khi ở cái vùng sâu vùng xa mà không có người hộ trì thì mình có thể xoay sở khi cần thiết thì lúc bấy giờ cái đồng tiền đó nó là vô tội. Tôi xin chịu trách nhiệm câu nói này với điều kiện là tăng ni lúc nhận không có cái ý gọi là ki cốp tích lũy tài sản và chỉ xem đó là cái phương tiện phòng thân. Các vị tưởng tượng đi. Ừ. Ừ tăng ni phải có đi lại chứ. Đi lại bằng cái gì? Xe nào cho quá giang? Tăng ni nhứt đầu sỏ mũi. Ai ai là người có mặt kịp thời để mà lo? Ai à cũng phải nhờ mấy cái đó. Và bà con nghĩ cái này bà con mới thương. Mình ném đá mình chửi người ta cho mình nghĩ lại đi. Bố mẹ mình anh em mình con cháu mình

người thân mình những người mình thương quý nếu mai này họ cũng cạo đầu họ đi tu thì họ sống ở những cái nơi mà vùng sâu vùng xa thì họ sống bằng kiểu gì? Các vị hiểu không? Hôm nay tôi nè, tôi mắng các vị nhưng mà nếu mai này em ruột của tôi, bố ruột của tôi, mẹ ruột của tôi, con ruột của tôi họ đi tu thì họ sẽ làm sao khi mà ở vào hoàn cảnh đó. Cho nên cái bài giảng sáng nay tôi bắt đầu bằng một câu chuyện rất là nhỏ nhưng mà bắt đầu thôi nhưng mà nội dung tôi nói qua chuyện khác. Thì Phật tử thời này Phật tử thời này thì không biết các vị đi chùa các vị có nghe Cái chữ tứ vật dụng không? Thời của tôi thì có dùng nhưng mà thời này thì tôi nghe hình như là thích xài cái chữ tịnh tài ha. Chữ là thời xưa thời tôi còn bé tôi xài chữ tứ vật dụng. Tứ vật dụng là gì? Tứ vật dụng có nghĩa là bốn cái điều kiện vật chất tối thiểu và cấp thiết cho người xuất gia nói riêng và cho cái người sống giản dị nói chung. Kể cả người có tóc. Tức là tứ vật dụng là bốn cái Bốn cái điều kiện vật chất thiết yếu và tối thiểu đó là cái gì? Ăn, mặc ở và thuốc chữa bệnh. Có đúng không? Các vị có giàu bằng trời đi nữa, các vị có giàu cỡ mà mà ông Vương đi nữa thì các vị cũng có bốn cái đó thôi. Ăn ăn cái gì? Không ăn sao sống. Mặc bắt buộc phải có rồi. Rồi ở không thiếu được và cái cuối cùng là thuốc chữa bệnh càng không thể thiếu. Tôi nói ai nghe tôi giảng thì chắc nhớ hoài câu này. Ngày ta chưa biết đạo, ta chú ý đến cái gì mình thích, cái gì mình ghét, cái gì làm cho mình vui, cái gì làm cho mình buồn, thích ghét, buồn vui. Nhưng mà khi biết đạo rồi thì mình không có chú ý đến cái chuyện thích, ghét, buồn vui nữa mà mình chú ý đến cái gì? Cái cần. Buổi đầu á thì mình đời sống mình á là nửa một nửa thích và một nửa cần, tu một thời gian á thì mình bỏ cái thích đi, chỉ còn giữ lại cái cần và cuối cùng thì tu nó đến một mức nào đó mình chỉ giữ lại cái tối cần thôi. Cái tối cần là gì? Tối cần có nghĩa là những thứ mà thiếu là không được. Thì thì cái tối cần ở đây nói về vật chất á đúng là nó là bốn thứ mà tôi vừa nói đó. Có nghĩa là ăn không cần ăn ngon mà cần ăn no và ăn lành. Hồi xưa là ngon và lành còn bây giờ là cần no và lành. Các vị có hiểu được hai cái này không? À Ăn cần no chứ ăn mà không đủ thì nó đói buổi chiều cũng mệt lắm phải không? Không có tu hành gì được ăn cần no nhưng mà không đủ phải thêm cái lành nữa. Lành nghĩa là nói theo cái từ của mình bây giờ là ăn đồ sạch á có biết có còn nhớ chuyện sạch cái nguồn gốc của nó phải ok ổn đấy cho nên á là từ khi biết đạo rồi thì mình không quan tâm đến cái thích nữa mà phải quan tâm đến cái chỉ tập trung vào cái cần thôi. Thì nói về vật chất nó gồm có bốn thứ một là ăn. Ăn phải cho no và lành. Thứ hai là mặt người ta mặc đẹp mặt sang nhưng mà người tu á thì chỉ cần mặc ấm áp mát mẻ và kín đáo thôi. Tức là mùa hè ăn mặt sao cho nó mát, mùa đông mặc sao cho nó ấm và quanh năm thì luôn luôn là ấm, là kín đáo, là ấm áp mát mẻ và kín đáo. Mình chỉ cần bao nhiêu đó chứ mình không cần đồ hiệu, không cần đồ đắt tiền không cần đồ đẹp. Nhưng có một điều nó đi cũng phải nói lại đặc biệt với các phụ nữ thì dĩ nhiên họ cái nhu cầu mặt của họ nó hơi khác nam tí. Nam thì chỉ cần kín đáo là ok. Nhưng mà mình cũng nên cho người nữ một cái khoảng hơi rộng rộng tí là lâu lâu cũng cho họ đẹp tí. Nhưng mà cái 1 tý thôi. Vì cái đẹp mà phải mất quá nhiều thời gian, vì cái đẹp mà mất quá nhiều tiền bạc, vì cái đẹp mà mất quá nhiều công sức thì không cần thiết. Chỉ vậy thôi nha. Một người mà quan tâm quá nhiều đến hình thức thì không còn cái thời gian để quan tâm đến nội dung nữa. Có tin chuyện đó không? Mình quan tâm quá nhiều hình thức thì mình không còn thời gian để quan tâm nội dung.

Tôi biết có cái chuyện này. Có nhiều người chủ nhà đó họ thích làm vườn cho nên á là họ chỉ có khu vườn đẹp mà trong nhà họ rất là bề bộn. Có những người chủ nhà đó họ chỉ quan tâm phòng khách thôi. Cho nên nhà họ đến nhà họ chỉ có phòng khách thôi. Còn ngoài ra là nhìn thấy ớn lắm. Có những người họ quan tâm phòng ngủ, có những người họ quan tâm đến cái bếp. Mà riêng tôi tôi sống ở bên bên ngoài đó thì tôi có đề ý cái này. Nhà lớn, nhà bé, nhà giàu, nhà nghèo không quan trọng. Mà cái tôi quan trọng nhất đó là khi tôi đặt chân lớn cho ngôi nhà đó tôi chỉ liếc tôi thấy nhà bếp sạch, toilet sạch và phòng ngủ sạch thì đối với tôi gia chủ xài được. Còn mà phòng khách sang trọng, trước sân sang trọng ngoài vườn sang trọng mà phòng ngủ thì có mùi, toilet thì lủ khủ còn nhà bếp thì trời ơi đất hời thì gia chủ đó. Tôi nghĩ có vấn đề ở đây cũng vậy. Khi mình quan tâm nhiều về cái này thì mình sẽ không có thời gian quan tâm cho cái khác. Có hiểu không? Cái bài pháp sáng nay tôi nhấn mạnh chỗ đó. Ừ. Cho nên người tu buổi đầu á thì mình còn chưa biết đạo thì mình quan tâm đến cái ngon, cái sang, cái đẹp, cái bánh cái hiệu, cái làm cho mình thích và mình né cái mình ghét. Nhưng mà biết đạo rồi thì mình chuyện đầu tiên mình được an lạc. Chưa biết đất cái gì nhưng mà chuyện đầu tiên mình an lạc là vì cái đầu mình nó rảnh mình không còn quan tâm đến.

đẹp không quan tâm đến cái ngon nữa mà chỉ quan tâm đến cái gì cần thiết thôi. Mà cái cần ở đây trong cái ăn nó chỉ là no và lành thôi. Còn cái mặc chỉ cần mát mẻ, ấm áp và kín đáo. Mà qua tới cái ở, cái ở tôi mới vừa nói đó. Cái chỗ ở của mình nó là cái chỗ cái chốn dung thân mà. Ủ. Áo quần là cái món che thân, còn cái nhà cửa là cái món dung thân. Cái ở cũng vậy. Cái ở mình không có cần phải hoành tráng mà mình cần cho nó thích hợp với khí hậu, thời tiết và thuốc thì dĩ nhiên khỏi nói rồi. Cái thuốc này nó hơi quan trọng chút. Mình không có biết gì hết thì ai bài cái gì mình cũng uống. Nhưng mà khi mà mình cẩn thận chút á thì mình chỉ uống cái nguồn thuốc nào mà mình xác định là tin được. Sẵn định tôi nói luôn có một cái khái niệm mà dễ bị người Việt Nam mình nhầm lẫn đó là ngày xưa nghèo cái gì cũng ăn. Khi giàu rồi á là chỉ lựa cái đồ bổ dưỡng mà ăn đúng không ta? Thí dụ như là giàu thích ăn yến ăn sâm nhưng mà các vị biết cái đó người Âu Mỹ mà họ nghe đó là họ khó chịu và ngạc nhiên dữ lắm. Người Âu Mỹ đó họ không có coi nặng cái chuyện là đồ ăn bổ dưỡng mà họ coi nặng cái đồ ăn đó nó có lành hay không. Vì sao? Vì bên đó đó họ biết họ khi họ đi khám bệnh định kỳ họ biết họ dư cái gì họ ngưng họ bớt cái đó. Họ biết họ thiếu cái gì họ bổ sung cái đó họ ăn như vậy đó rất là khoa học. Còn người mình nghèo thì đồ độc cũng ăn giàu đồ bổ mới ăn. Mình thấy Nó sai tét bét đúng không? Nghèo thì đồ độc cũng ăn, còn giàu đồ bổ đồ ngon mới ăn. Cái này cái nào sai bét hết. Đồ độc là dứt khoát không ăn. Giàu nghèo cũng không ăn đồ độc. Còn mình giàu không phải kiếm đồ đồ bổ mà ăn mà kiếm cái gì cơ thể nó cần. Một cái bổ sung và một cái bổ dưỡng. Cái hiểu hai chữ nó khác nhau. Mình chỉ ăn cái gì cơ thể nó cần thôi. Rồi hồi này giờ tôi bắt đầu thời pháp toàn là đề tài rất là đời không có gì tới chữ Phật. Bây giờ bắt đầu vô nè. Về vật chất đúng. Về vật chất chúng ta cần ăn, mặc ở và thuốc men. Vậy về tinh thần mình cần cái gì? Cũng bốn cái đó. Về tinh thần cũng là ăn, mặc, ở và thuốc men. Về tinh thần á cũng bốn cái đó. Ăn ăn tinh thần là cái gì? Các vị tự hỏi lòng mình đi. Cái xác này nè, mình há miệng ra đó mình giọng vô vài món để cho mình no. Và những gì mà mình đưa vào cái cơ thể mình á đưa vào cái miệng của mình ý nó có ảnh hưởng đến sức khỏe và tâm trạng của mình không? Có. Thức ăn là vật chất đúng không? Nhưng mà những thứ mình bỏ vô miệng mình á nó có ảnh hưởng đến tinh thần và sức khỏe mình không? Nếu các vị không tin tôi thử các vị uống chừng nửa lít rượu để đó cái tinh thần có bị ảnh hưởng không?

Dạ có.

Hoặc là thí dụ như bây giờ mà như cái bà đó bà lấy chồng làm thầy thuốc bắt thì bữa đó ông thầy ông đi vắng ông mới dặn bà xã là ai tìm tôi thì bà cứ ghi địa chỉ, số phone, email, Zalo rồi tôi về tôi tính. Thì ông đi tới chiều ông về hỏi ai tìm không? Bà nói nhiều lắm tôi hốt thuốc luôn. Thì ông chồng ông hết hồng ông hỏi bà biết cái gì mà bà hốt? Bà đó thì chữa mẹo thôi. Thí dụ như bệnh ho thì tôi cho uống thuốc sô thì nó đâu dám ho. Thí dụ như vậy bệnh ho cho túi sô thì không dám ho nên Các vị phải đồng ý với tôi rằng cái gì mà mình bỏ vô miệng mình nó ảnh hưởng đến tới tinh thần mình đúng không? Bây giờ mấy vị nghe tiếp nè. Cái gì mình ăn thì nó ảnh hưởng đến sức khỏe đã đành mà ảnh hưởng đến tinh thần mình nữa. Bây giờ tiếp theo cái gì mình nhìn, cái gì mình nghe, cái gì mình ngửi, cái gì mình sờ chạm, nó có ảnh hưởng đến tinh thần mình không? Có. Tôi ví dụ như giữa cái mùa hè này mà các vị mặc áo len, quý vị nghĩ sao? Các vị có nghe pháp được không? Không.

Có hiểu tôi nói không? Mùa hè mà mặc áo da, áo len thì tôi nói thiệt bà nội tôi cũng không có nghe pháp được sao mà nghe. Rồi mùa hè mà giờ này á mà có bị uống một ly trà đá mà ly trà nóng nó có khác nhau không?

Khác chứ. Như vậy thì cái tâm thân của mình ý tâm thân sinh học của mình ý nó được nuôi dưỡng bởi bốn điều kiện ăn, mặc, ở và thuốc men. Nhưng cái đầu của mình ý nó cũng phải được nuôi dưỡng bằng bốn cái đó, đầu tiên là gì? Là ăn anh Hãy nói cho tôi biết anh thường nghe cái gì, cái đầu anh thường nghĩ cái gì, anh thích cái gì, anh ghét cái gì thì tôi có thể biết được con người của anh như thế nào có đúng không? Mở cái trang web lên mình coi coi cái nó hay lướt cái web nào nó hay đọc cái gì thì mình biết được là cái con người nó ra sao. Dễ sợ như vậy. Nó nó quan trọng ghê lắm như vậy. Cho nên cái thức ăn của người người cái thức ăn tâm linh á nó rất là quan trọng. Cho nên trong kinh Đức Phật ngài giảng là tứ thực ngài có nhắc đến khái niệm tứ thực là sao? Tứ thực là những cái điều kiện mà nó tạo nên cái hình hài sinh học của mình. Nó là những cái điều kiện mà nó nuôi dưỡng cái đời sống tinh thần của mình. Là những điều kiện mà nó gây tạo và nó xây dựng nên

cái sự hiện hữu của mình. Các vị phải đồng ý với tôi là trong từng phút trôi qua chúng ta đang kín đáo xây dựng một cái chốn về tương lai cho mình. Các vị có tin vậy đó không? Mình sống nhiều với cái gì thì khi tắt thở mình sẽ đi về một cái nơi chốn mà nó tương ứng với cái đời sống thường nhật của mình. Khi mà mình không biết đạo ấy thì mình không tin thiên đường địa ngục đã dành. Nhưng mà khi biết đạo ba mớ rồi đó thì mình cứ tưởng là địa ngục là một cảnh giới mà mình sẽ về sau khi chết. Ở đó nóng vô cùng, khổ vô cùng, đau đớn vô cùng. Thí dụ như vậy. Rồi mình nghĩ ngạ quỷ á là một cảnh giới đói khổ xấu xí dọa đầy gì đó. Nhưng mà khi mà chúng ta học giáo lý sâu hơn một chút chúng ta sẽ thấy thế này. Ngạ quỷ hay là địa ngục hay là súc sinh hay là chư thiên nó có hai cái tầng hiểu. Tầng một ngạ quỷ là một cái loại chúng sinh mà suốt đời đói khát hoặc bị dọa đầy bởi các khổ hình. Nhưng mà nói thiệt các vị nghe này các vị mới thấy ghê nè. Ngạ quỷ đó có những cái loài cả đời nó chỉ thêm được ăn và được uống thôi. Nhưng nếu chúng ta mang thân người mà cả đời cứ khao khát hết cái này tới cái kia thì mình vẫn là ngạ quỷ trong cái hình hài con người. Có biết không? Mang cái hình hài con người mà suốt ngày chỉ biết sân si kiếm chuyện tị hiềm, bất mãn, chống đối mâu thuẫn người này người kia. Thì như vậy chúng ta là a tu la trong cái hình hài con người. Chúng ta chỉ biết sống bầy đàn, phe đảng, tranh thủ quyền lợi thì như vậy chúng ta là súc sinh trong cái hình hài con người. Mà nếu chúng ta sống chỉ biết sống hưởng thụ sung sướng, ăn ngon, mặt đẹp. Ngoài ra không biết cái gì hết là chúng ta sống hình thức của chư thiên trong hình thức của loài người. Nghe kịp không? Nhưng mà chưa hết nó còn nữa. Chúng ta không thể nào là sống trong cái hình hài con người, dùng hình hài con người để mà sống cái cuộc đời của ngạ quỷ, địa ngục, A tu la hoặc là dục thiên mà chúng ta phải dùng cái hình hài này nè để sống trong cái đời sống có Phạm Thiên và thánh nhân. Phạm Thiên là sao? Biết nghĩ đến người khác để mà thương yêu tha thứ. Trên đời này không có người nào để mình ghét không có. Trên đời này ai tốt thì người đó là dễ thương mà ai xấu thì người đó là đáng thương chứ không có người thứ ba. Có hiểu không? Người biết đạo phải luôn luôn nhớ cái đó. Sẵn ở đây tôi nói luôn rất nhiều Phật tử đi chùa miệng nói là từ bi hỷ xả nhưng mà họ không biết cái tứ vô lượng tâm nó là cái gì. Tôi dám nói tôi dám nói bảo đảm 100% trước mặt tôi nếu mà tôi bóc ra từ người tôi hỏi từ bi hỷ xả là gì thì tôi nghĩ rằng 100% Không có người trả lời nào trả lời đúng.

Sẵn đây tôi nói luôn từ là gì? Từ là mong mỗi người khác được sống trong nhân lành quả lành. Nhân lành là sao? Mong cho người khác biết hành thiện, sống thiện, nói thiện, nghĩ thiện và làm thiện. Đó là từ đó là sống trong nhân lành. Thứ hai là mong cho người khác sống trong quả lành là sao? Mong cho người khác đừng có thù oán, đừng có khổ thân, đừng khổ tâm, đừng sợ hãi, đừng đau khổ thì mong cho người khác á à được sống trong nhân lành quả lành có nghĩa là mong cho họ sống được sống vui vẻ phải không được sống vui vẻ sống an lạc sống hạnh phúc thì như vậy gọi là mong cho người khác sống trong quả lành thì khi nào mà mình mong người khác sống trong nhân lành quả lành thì khi đó được gọi là tâm từ rất là dễ nhớ tâm từ là mong cho người khác được sống trong nhân lành quả lành

Tâm bi là mong người khác đừng có sống trong nhân xấu quả xấu. Có nghĩa là mình thấy người ta làm chuyện tởm mình thương mình biết họ sẽ bị khổ tương lai. Mình thấy họ bị khổ thì mình thương vì mình biết rằng người này đang gặp cái quả xấu từ đời trước.

Cho nên á là từ bi hỷ xả phải hiểu như thế này. Từ là mong cho người khác được sống trong nhân lành quả lành, biết làm thiện và được sống hạnh phúc. Bi là mong cho nhân người khác đừng sống trong nhân xấu quả xấu. Có nghĩa là đừng có làm bất thiện, đừng có làm ác và cũng đừng có sống trong đau khổ sầu muộn.

Hỷ là vui khi mà thấy người khác được sống trong nhân lành quả lành. Thấy người ta tu mình vui thấy người ta giữ giới người ta nghe pháp người ta ngồi thiền mình vui thấy người ta được giàu được đẹp được giỏi được tiếng tăm mình vui thấy người ta được sống trong cái nhân lành quả lành mình vui thì cái đó gọi là hỷ hay là tùy hỷ

Và cái thứ tư hơi khó khi người nào mà có đủ cái từ bi hỷ chỉ có cái người nào mà đủ ba cái này nè tôi nhắc lại chỉ có cái người nào mà có được từ bi hỷ đó khi mà họ gặp người khác bị kh khổ mà họ cứu không được á thì họ biết rằng người này đang phải trả giá cho cái nghiệp riêng của mình.

Những người nào mà ghét mình nhất cũng không có hại mình bằng cái ác nghiệp của bản thân mình. Cái người thương mình nhất họ cũng không có lo cho mình bằng cái thiện nghiệp của mình.

Cái thiện nghiệp và cái ác nghiệp đó là cái vốn sống căn bản và nền tảng cốt lõi cho mọi hiện hữu của chúng sinh. Ủ hự. Thì khi người có đủ từ bi hỷ thì người đó mới có được cái sự bình thản khi nghĩ về cái nghiệp riêng của chúng sanh thì lúc này mới được gọi là xả, xả vô lượng tâm. Còn đằng này á là mình ra đường mình gặp người ta dầy dảnh đạch trào máu họng mà mình không có thương mình tưởng nó là tâm xả là sai cái nó làm máu lạnh. Đây tôi nói hiểu không ta?

Có người nói với tôi thế này Sư hồi con chưa biết đạo con ra đường con thấy ai té xe con thương lắm con tới con đỡ mà tới hồi con biết đạo rồi con nghe nói mỗi người có nghiệp riêng cái con thấy nó bị xe đụng con tỉnh bơ bởi vì con biết nó đang nó đang trả nghiệp. Tôi nói: “Tui thừa má, cái đó không có phải, má hiểu sai rồi”. Khi nào mà mình có từ, có bi, có hỷ mà nó tràn trề ra đó mà mình cứu người ta không được thì lúc đó mình mới nghĩ tới nghiệp riêng của người ta. Thí dụ trong kinh nói rất là rõ, cha mẹ thương con lai láng vô bờ, khi cứu con không được thì cha mẹ mới nghĩ thôi thì trời kêu ai nấy dạ. Thì lúc đó đó cái cái sự buông xuôi của cha mẹ lúc đó mới gọi là xả. Còn bình thường tôi quý vị quý vị sống ra sao? Tôi đâu có quan tâm tui nghe quý vị bị cái việc gì đó tôi kệ cha nó thì cái kệ cha đó nó không có phải là xả nhớ nha.

Rồi bây giờ tôi quay trở lại. Đời sống vật chất phải có bốn thứ nhu cầu. Một là ăn mặc ở và thuốc men. Đời sống đời sống vật chất á cần bốn cái đó. Đời sống tinh thần cũng vậy. Một là ăn. Chúng ta phải tự hỏi lòng mình sau khi bài giảng này về hỏi lòng mình 1 giờ đồng hồ qua, 3 giờ đồng hồ qua buổi sáng vừa rồi. Nguyên một ngày vừa rồi, 24 tiếng đồng hồ vừa rồi, cái đầu của mình nó được ăn cái gì, nó được nghe cái gì, nó suy nghĩ cái gì, nó đọc cái gì thì đó chính là thức ăn của tinh thần. Cái đó rất là quan trọng. Một ngày mà cái đầu mình toàn chuyện tâm bậy không được có trách là tại sao mình sống đau khổ. Và sẵn đây tôi cũng nói luôn mình tu cái gì mình đắc cái đó. Tụng kinh niệm Phật mà toàn cái miệng mà cái đầu nghĩ lung tung mớ nó đắc đạo nó như con cá anh Vũ vậy. Nó đắc ngay cái miệng thôi. Nó có cái miệng búp sen nó nở thừ lờ ra ngoài nè. Còn cái phàm nó còn nguyên con. Tôi biết ở đây tôi nói nhiều người nghĩ tôi nói đùa mà tôi xin khẳng định 100% như vậy. Mình tu cái gì mình đắc cái đó. Ngồi thiền mà cái đầu lẩn xẩn hết á mà chỉ có ngồi cho thẳng là mình đắc cái mộng của mình thôi chứ còn cái đầu vẫn là đầu phàm. Bởi trong thiền nó có nhiều loại. Thiền Ấn Độ thiền Việt Nam và thiền Mông Cổ. Thiền Ấn Độ là thiền Phật. Là giải quyết cái này nè. Càng tu càng yêu thương càng tu càng buông bỏ càng tu càng bao dung thì đó là Thiền Ấn Độ. Còn thiền Việt Nam là gì? Là chỉ có tụng thôi. Da bà da bà ra bà da bà ra bà da bà ra. Đó là tu miệng tôi Việt Nam khoái tụng. Kể cả thứ mình không hiểu cũng tụng. Còn thiền Mông Cổ là sao? Tức là ngồi giữ sao cho cổ thẳng và mộng cho vững. Chỉ lo cái mộng và cái cổ thôi. Đó gọi là thiền mộng cô. Và tôi xin bảo đảm 100% đa phần Phật tử Việt Nam mình không học giáo lý cứ nghe thiền sư về là nhào theo ngồi toàn là thiền bóng cổ. Còn gọi là thiền hốt tức liệt hay là thiền thành cát tư hãn chứ còn không có thiền Ấn Độ ở đây tôi ở ở bên nước ngoài mà tôi theo dõi tin tức tôi thấy ngài Kim Triệu về dạy thiền Miến Điện về dạy thiền tôi nói chết rồi toàn là mộng cổ không tại vì mình háo danh, bữa nay bữa nay tôi phan 1 bữa cho đã, mà khoái tam tạng về để chi, giáo lý nên không có thì tam tạng về dạy cái gì các vị có hiểu tôi nói không có hiểu không giáo lý nên mình không có mà đi rước toàn là mấy ông sếp không về mấy vị cũng cái loay hoay giảng ba cái chuyện bố thí rồi niệm Phật rồi rồi hít thở mỉm cười đó rồi các vị đi bữa sau rước ông tam tạng khác về cũng mấy vị đó biết giảng cái gì bởi vì nhìn mình cái vị ỏi không kịp mà thế là cũng lè tè cái giảng bao nhiêu đó nữa.

Cho nên mỗi ngày phải nhớ là cái đầu của mình nạp cái gì thì mình sẽ trở thành cái con người mà nó tương ứng với cái mình nạp vào. Có tin không? Bây giờ mà giáo lý không học thì biết đường đâu mà niệm Phật, biết đường đâu mà ngồi thiền thì tới hồi mà ngáp ngáp đó mời tăng ni về tụng các nghĩ tụng cái gì lúc tỉnh lúc mình mẩn giáo pháp còn không hiểu từ lúc ngáp ngáp toàn lấy hơi ra không mà tăng ni tụng mà siêu thì tôi biết siêu về đâu đó siêu siêu là siêu cái gì vậy mà tin được mới hay chứ đây cho nên cái chuyện đầu tiên là cơ thể này cần ăn thì cái đời sống tinh thần cũng cần ăn, ăn cái gì những gì ta thấy ta nghe ta đọc ta tư duy những cái đó là những cái mà nó nuôi lớn tâm linh.

Bây giờ qua tới mặc, Tắm thân này nó cần mặc nhưng mà tinh thần mà nó có cần mặc không? Cần chứ. Cần chứ. Mặc ở đây là gì? Định nghĩa rất là dễ. Tại sao mà mình phải mặc tắm thân sinh học mình sao mình phải mặc? Đó là mình mặc để che nóng lạnh nắng mưa côn trùng đúng không? Thì

cái đời sống nội tâm mình cũng vậy. Tôi nói không biết là bao nhiêu lần mình cất cái nhà đó cái nhà mà đủ tiêu chuẩn 50 tỷ hay là 50 triệu đối với tôi không cần thiết. Mà cái quan trọng nhất cái nhà mà cất thành công á cái nhà đó hội đủ tối thiểu hai cái tiêu chuẩn cách âm và cách nhiệt. Có đúng không ta? Có hiểu không? Cách nhiệt là sao? Cách nhiệt là sao ta? Nó không bị cái nóng cái lạnh bên ngoài ảnh hưởng. Xong chưa? Rồi rồi còn nữa. Cách nhiệt là nếu trong phòng mình mở máy lạnh thì cái hơi lạnh nó không có xì, không có leak ra ngoài đúng không? Để gọi là cách nhiệt. Còn cách âm là sao? Âm thanh ở trong không ra ngoài và ở ngoài không vào trong thì gọi là cách âm. Thì cái nhà vật chất á nó cần hai cái đó và cái nhà tinh thần nó cũng cần hai cái đó. Cách nhiệt là sao? Tinh đời ấm lạnh cỡ nào mình vẫn an lạc. Đó gọi là cái tâm hồn có khả năng cách nhiệt. Còn cách âm là sao? Là thị phi. Có khả năng chịu đựng từng thị phi gọi là nhà cách âm. Có hiểu tôi nói không?

Có hiểu không? Một rừng người Việt Nam. Các vị đừng có ép tôi giảng bằng tiếng Nhật nha. Căn nhà mà đủ tiêu chuẩn đó là cách âm và cách nhiệt. Thì một cái tâm hồn mà có tu hành, có hàm dưỡng cũng phải có hai khả năng đó. Khả năng cách âm và cách nhiệt. Bây giờ hiểu chưa?

Cách âm tức là nó có chữ cha mình, mình vẫn cười được gọi là cách âm. Còn cách nhiệt tức là chuyện đời nó cỡ nào mình cũng vẫn phải an lạc được. Đó là khả năng cách nhiệt. Và cái áo quần cũng vậy. Nó cũng phải có nó áo quần này không có cách âm. Nhưng mà áo quần có cần khả năng cách nhiệt không? Cần chứ. Sài Gòn nắng chang chang mà tôi gặp người ta mặc áo ấm á. Tôi đi tôi gạt nhiên lắm thì tôi hỏi mấy người trong xe bộ khủng hả, thì họ nói không nó nóng thiệt nhưng mà không mặc cái nó càng nóng hơn như vậy rõ ràng mình thấy là cái áo quần nó có khả năng cách nhiệt phải không đấy thì một người mà có cái khả năng an lạc trước mọi cái tình huống được gọi là có một cái bộ trang phục ngon lành gì mà thấy tinh thần có cần trang phục chưa trang phục cần chứ cần lắm thì cái nhà nó cần cách âm cách nhiệt, còn cái áo quần nó ít nhất cũng cần cách nhiệt. Thì một cái nội tâm mà có cách nhiệt là một nội tâm có áo quần ngon lành. Có nghĩa là cuộc đời có gió mưa như thế nào thì mình vẫn có khả năng an lạc. Tu mà đòi hỏi phải như thế này tôi mới tu được. Có nghĩa là người đó tu trong tình trạng tu không mặc gì hết. Yeah. Mình phải có khả năng mùa nào thức nấy. Mùa đông mặc đồ mùa đông mùa hè mặc đồ mùa hè. Đi trong mưa thì có áo mưa, mà đi ở trong nắng thì có đồ tương ứng với nắng. Thì đó được gọi là cái bộ y phục thích hợp. Mình cũng vậy. Cuộc đời nó có ra sao và gia đình có ra sao? Sức khỏe. Sức khỏe, gia đình, công ty, hãng xưởng, xã hội, đất nước, dân tộc và thế giới. Có ra sao thì mình vẫn có thể an lạc. Bởi vì sao? Vì chúng ta phải luôn luôn chuẩn bị cho một cái chết mà có thể đến với mình bất cứ lúc nào. Hồi này tôi có nói rồi, bình thường chỉ biết niệm Phật bằng miệng mà không có niệm bằng cái này. Đó, tới lúc mà ngáp ngáp đó, kinh khủng lắm. Trên đời này không có gì dễ sợ bằng cái chết mà trong sợ hãi và tiếc nuối. Các vị có biết khi mà tôi đi xe mà tôi nhìn mấy cái nhà mà đẹp đó, tôi Tôi không có ham mà tôi sợ cái vị có biết không? Tôi không biết rằng chủ nhà này có sẵn sàng để bỏ nó mà ra đi hay không. Có hiểu tôi nói không?

Ừ. Tôi nhìn những chiếc xe mà đắt tiền đi trên đường á tôi có tự hỏi lòng là không biết người chủ xe có đủ bình tĩnh để bỏ nó mà ra đi hay không. Có những chiếc xe mà tính bằng bạc tỷ, có những cái nhà mà tính bằng trăm tỷ, ngàn tỷ thì tôi nhìn tôi nghĩ không biết chủ nhà đó có đủ bình tĩnh để mà ra đi chiều nay hay không. Và tôi mong rằng tất cả những người nghe pháp trước mặt tôi sáng nay cũng phải có chuẩn bị tâm lý đó. Tức là những cái gì mình thương thích nhất, thương và thích nhất thì nó làm chủ mình hay là mình làm chủ nó? Nó có mình hay là mình có nó? Cái này khác hay giống? Hiểu cái này không? Mình nói mình là mình có chiếc xe chứ thật ra chiếc xe nó có mình. Mình làm chủ chiếc xe thật ra chiếc xe nó làm chủ mình. Chiếc xe nó bị trầy mình đau chứ mình bị trầy chiếc xe nó đâu có đau. Có hiểu không? Mình hầu chiếc xe chứ không phải chiếc xe nó hầu mình. Cho nên tây họ có một câu rất là hay. Tiền bạc là một người đầy tớ tốt như là một ông chủ tồi. Có nghĩa là tiền bạc khi mình đưa nó lên thành cái quan trọng nhất thì lúc đó mình rất là tệ. Tiền bạc nó chỉ là phương tiện để mình sống và làm việc thôi. Chứ còn khi mà mình đưa đồng tiền nó lên thành cái cứu cánh lý tưởng đời sống là mình đã sai rồi. Cho nên mà tự hỏi lòng mình là cứ mỗi ngày thay vì niệm Phật cứ niệm như thế này, tôi có nó hay là nó có tôi, tôi là chủ nó hay nó là chủ tôi? Thì cái người thường xuyên niệm như vậy có chuyện gì hước một phát đi rất là ngon, đi một cách rất là nhẹ nhàng. Bởi vì ở đây các vị nghĩ là có thể là pháp sư thì phải nói chuyện trên mây chứ

Ông nói vậy không biết ông có làm hay không. Tôi nói như vậy các vị tin rồi. Tôi tu như con đòi cũng được nhưng các vị phải tin chuyện này. Các vị tin tôi sợ chết không?

Đó vấn đề là chỗ đó. Và chuyện thứ hai các vị nghĩ rằng tôi muốn chết trong thanh thản hay là chết trong tiếc nuối và sợ hãi?

Đó. Cho nên tôi có tu hành như con đòi đi nữa mà ít nhất tôi năm nay u 60 rồi quý vị. U60 gan, thận, tụy lá lách rồi huyết áp, rồi đường huyết là tui nó cùng một lúc nó đòi nợ mình. Tôi phải chuẩn bị tôi đi chứ. Thì tôi phải chuẩn bị như thế nào để tôi có thể đi một cách ngon lành và hiên ngang lẫm liệt. Chứ còn mà đi mà các bạn tái mét tiếc cái mình đang có và teo không biết sẽ đi về đâu. Hai chữ T đó quý vị nghĩ có thể chết yên không? Vừa teo vừa tiếc. vừa teo vừa tiếc thì làm sao mà chết ngon được. Cho nên các vị có thể có thể nghĩ rằng pháp sư thì phải nói ngon lành nhưng mà không, đó là sự thật phải làm. Chúng ta đã là những con cá nằm trên thớt rồi, phải nhìn nhận như vậy. Cho nên trước mặt tôi không biết ở đây ai giàu, ai nghèo, ai sướng ai khổ tôi không biết. Tôi chỉ báo một tin buồn và một tin vui. Tin buồn là tất cả chúng ta muốn hay không đều phải ra đi. Đúng 100 năm nữa, đúng 100 năm nữa, 8 tỷ người trên hành tinh hôm nay chết sạch. Các vị có tin không? Không tin hả?

100 năm nữa thì một thì 8 tỷ người đang có mặt trên trái đất này bây giờ kể cả mới mấy đứa mới vừa cất rốn hồi nãy mới một mới đẻ hồi nãy 100 năm nữa nó chết sạch. Có nghĩa là tất cả những người chủ của toàn bộ tài sản trên hành tinh này họ chỉ có thể làm chủ được trong 70 năm nữa thôi. Bởi vì 30 năm sau thì chỉ biết nhìn cười cười mà không biết để làm cái gì. ở trong ở trong một cái kỳ mà trong cái buổi phát thưởng phát cái giải Nobel ở bên Na Uy á, trong một buổi phát giải Nobel ở bên Na Uy á thì có một ông bác sĩ người Brazil ông nhận giải Nobel về y học. Ông lên trước một cái cử tọa cả bao nhiêu trí thức trên toàn cầu ông lên ông lên nói thế này. Kính thưa quý vị, toàn thể nhân loại hôm nay đang tập trung vào mấy cái chuyện cực kỳ tào lao. Đàn bà thích làm đẹp, đàn ông cũng vậy, thích coi nói làm dài làm lớn cái này cái kia mà không lo chữa bệnh Alzheimer sẽ có một ngày chúng ta có tất cả mà không biết để dùng làm cái gì. Có hiểu không ta? Làm lớn, làm dài cái này cái kia nhưng mà không lo cái này thì sẽ có một ngày toàn nhân loại thì lớn có dài có mà không biết để làm cái gì. Cái đó rất là quan trọng, quan trọng lắm luôn. Ừ. Cho nên các vị tu hành kiểu gì tôi không biết. Nhưng mà cứ nhớ thế này. Phật dạy đời sống đẹp nhất chính là đời sống của một người sẵn sàng chết. Dạch áo lên xăm cái câu đó đi. Đời sống đẹp nhất là đời sống của một cái người sẵn sàng chết. Anh tu bằng trời nhưng mà anh không sẵn sàng ra đi thì anh dòm. Anh đừng có nói với tôi là anh có pháp danh, anh có quý y, anh có sư phụ, anh có chùa, anh có tùm lum. Tôi không cần biết. Anh là tỷ phú, tôi không cần biết. Tôi chỉ biết rằng ai mà có khả năng ra đi thanh thản trong mọi tình huống mà đang đi máy bay mà nó nó sụp xuống mà không teo đó là ta đó tu ngon ở dưới đất mình có ngàn tỷ đi máy bay mà nó sụp á đi qua mấy cái vùng khí loãng lúc mới biết ai tu dở ai tu giỏi mà có biết cái đó không ta có bay mới thấy cái đó dễ sợ lắm hoặc là đi tàu ở trên trên nước mà lúc mà sóng lớn mà nó chao lúc mới biết là.

Tôi nhớ các bạn thời chiến mà Bả đi xe đồ nghe cái quãng đường Cai Lậy bị pháo kích bả niệm đại Nam mô đệ tử đại bi Quan Thế Âm Bồ Tát mà pháo kích quá, kêt quá bả niệm Nam Mô Bồ Tát cuối cùng bả niệm Nam Bồ Tát tắc tắc tắc tắc tắc nhưng mà cái này mới ghê đạn rớt đâu đừng rớt đây bả rung quá niệm đạn rớt đây đừng rớt đâu và Bồ Tát linh thiêng để cái bùm đó là lời nguyện cuối cùng nó run đến mức mà bả niệm cuối cùng chỉ còn nam mô Tát tát tắc tắc tắc là bả không cần biết cái gì chỉ niệm chỉ còn một chữ tắc thôi và cái ghê nhất á là đạn rớt đây đừng rớt đâu và Bồ Tát linh thiêng cho rớt ngay chỗ đó luôn.

Cho nên cái quan trọng nhất là cái thân này nè nó cần ăn mặt ở và thuốc men. Cái tâm của mình cái đầu của mình nó cũng cần bốn thứ ăn. Ăn cái gì? Thường suy nghĩ cái gì kinh sách gì suy tư gì. Đó là ăn mặc là gì? Nó có khả năng cách nhiệt. Bây giờ qua tới ở mình thường sống trong cái cái môi trường nào thì đó chính là cái nhà của mình nghe kịp không? Mình thường niệm Phật thì mình coi như mình sống trong cái chùa Phật, sống trong bàn tay của Phật, sống trong cái bóng mát, cái lá y của Phật. Còn nếu mà mình sống mà trong cái sân si tỵ hiềm, đó kỵ toan tính thì lúc đó cái nhà mình nó là cái chuồng, cái củi, cái lồng, cái chậu. Có hiểu tui nó không các vị? Trong kinh nói rất là

rõ cái chỗ nào, cái ngôi nhà nào, cái giường ngủ nào mà mình ở tâm sân si đó, đó là cái chỗ của nga quý, của a tu la. Hiểu hả?

Chỗ nào mình sống bằng cái sự thèm khát, đó là chỗ nga quý. Chỗ nào mình sống bằng cái sân si thì cái giường đó là cái giường của a tu la. Cái chỗ nào mà mình sống bằng tâm từ bi hỷ xả đó là chỗ của Phạm Thiên. Cái chỗ nào sống bằng cái sự hiểu biết, nhận thức buông bỏ đó là chỗ của thánh nhân. Cũng cái giường đó mà nó là cái chuồng heo hay là chuồng ngựa, nó là chỗ của thánh nhân, chỗ của Phạm Thiên là hoàn toàn tùy vào cái đời sống của mình. Cho nên ăn cái gì, cái đầu mình nó ăn cái gì, mình mặc cái gì, ở đâu và thuốc thuốc đây là gì ta? Cái mà cái chỉ riêng chữ thuốc này nè, tôi giảng 8 tháng chưa hết mà nay thời gian mình không có tui nói vấn tắc bệnh gì thì thuốc này các vị ở chắc sự trụ trì ở đây cho bà con địa phương tụng kinh mỗi mỗi ngày có tụng bài kinh 38 pháp an lành không. Tụng kinh ở đây mình tụng kinh gì mà không có biết bài kinh tụng kinh Koran à Ok thôi thôi coi như bỏ đi tôi giảng cho Việt Nam á tôi hãnh diện lắm các vị biết không tôi thuyết pháp cho Việt Nam Tôi hãnh diện lắm. Một là tôi giảng tiếng Việt mà người ta không hiểu. Cho nên tôi cảm giác là tôi đang giảng một cử tọa ngoại quốc. Và khi tôi hỏi về kinh Phật mà Phật tử Việt Nam không biết thì tôi có cái hãnh diện là tôi đang giảng cho một cái giáo xứ Cơ Đốc. Cho nên tôi cảm ơn Phật tử Việt Nam đã cho tôi hai cái niềm hãnh diện. Một là được nói chuyện trước một cử tọa toàn là người ngoại quốc không. Và tôi về thì tôi về bên nước ngoài tôi khoe tôi nói tôi về nước tôi nói chuyện với dân ngoại quốc không à. Và thứ hai là tôi không có giảng cho Phật tử không mà tôi giảng cho nguyên một cái cộng đồng tôn giáo tôn giáo bạn. Đó là một cái niềm hãnh diện mà mình phải có.

Thì trong 38 pháp an lành trong đó có hai cái câu rất là quan trọng mà trong các bản dịch á thì ừ hơi mơ hồ tùy thời nghe pháp “ca lâm mã hoặc là” tùy thời đàm luận pháp “là ca lê na thâm” Phật tử không hiểu tùy thời là cái gì. Trong kinh giải thích thế này tùy thời ở đây có nghĩa là ngay khi phát hiện hiện mình có một cái sự hoang mang, thắc mắc nào đó về kinh sách hoặc là ngay khi phát hiện rằng mình cần tìm hiểu thêm một cái vấn đề gì đó về giáo lý thì mình phải lập tức đi tìm người để mình hỏi thì nó gọi là “ca lê nác” hiểu ko, gọi là tùy thời. Đừng có để cái thắc mắc nó kéo dài mà mình không giải quyết.

Bởi vì sao? Vì trong kinh nói có ba hạng người khi chết không có nhắm mắt. Tức là chết trong sợ hãi. Một là làm quá nhiều cái điều ác. Hai là làm quá ít cái điều lành. Ba là còn có những cái hoang mang nghi hoặc mà chưa có giải quyết. Khi chết lòng nó có yên. Hiểu không? Cho nên cái chuyện đó rất là quan trọng. Thì cái ở đây á cái thuốc cho tinh thần là gì? Có nghĩa là mình xem coi cái cái đời sống tinh thần của mình nè. Cái vấn đề của mình nó nằm ở đâu để mình giải quyết đó. Đó gọi là uống thuốc cho tinh thần. Vấn đề lớn nhất của chúng ta là không biết vấn đề của mình nó nằm ở đâu. Có hiểu không? Mình phải biết mình bị bệnh thì mình mới giải quyết được chứ. Nha sĩ muốn nhổ răng cho mình thì phải banh cái họng mình ra hỏi coi hàm trên hàm dưới răng số mấy bị cái gì. Cái này cần nhổ, cái này cần rút chỉ máu, cái này là cần làm cái chụp, cái này cần là implant, cái này cần bọc. Có hiểu không? Họ phải biết cái răng mình bị cái gì rồi họ mới tìm hướng họ giải quyết. Bác sĩ cũng vậy, họ muốn mổ mình, họ cũng phải thử phân đàm máu, nước tiểu rồi họ phải chụp X-ray rồi MRI rồi CT họ phải làm đủ thứ đủ thứ rồi họ mới quyết định mình làm cái gì. Anh phải biết vấn đề anh đã nằm ở đâu thì anh mới giải quyết được. Và ở đây không chỉ riêng sức khỏe từ cái hàm răng cho đến lục phủ ngũ tạng cho đến vấn đề của một gia đình của một công ty nhà máy, cho đến vấn đề của một vùng miền đất nước một chính phủ. Tất cả đều như vậy hết. Anh phải biết vấn đề nó nằm ở đâu thì anh mới giải quyết được. Đây. Đây là lý do tại sao mà chúng ta phải tu tập tứ niệm xứ. phải thường xuyên sống trong chánh niệm. Phật tử chỉ có hai việc để làm thôi. Học giáo lý và sống chánh niệm. Khi mà anh có giáo lý nền cộng với đời sống chánh niệm làm gì biết nấy. Luôn luôn biết rõ mọi sinh hoạt lớn nhỏ của tai, chân mắt, mũi, miệng. Biết rõ mình đang nhìn, đang nghe, đang ngủ, đang chạm. Biết rõ mình đang hờn giận, đang tham đắm, đang thích thú, đang vui, đang buồn. Nghe nó thường mà nó rất là sâu. Biết rõ mình trong tình trạng nào á thì mình mới biết cái vấn đề của mình nó nằm ở đâu. Còn đằng này đi chùa nghe pháp cho nhiều, giáo lý không chịu học, giáo lý căn bản và khi quay về không sống chánh niệm thì cái người này tôi nghĩ chết không cần cầu siêu vì có cầu siêu nó cũng không siêu nổi. Và tôi phải nói thiệt một lần nữa tôi xin cúi đầu cảm ơn cái kiểu tu học của Phật tử Việt Nam. Giáo lý không học và không sống

chánh niệm cho nên mấy sư mới có mấy cái mỗi tụng kinh dài dài. Chứ nếu mà các vị học giáo lý ngon lành sống chánh niệm chết không có mời tăng ni. Bởi vì có học giáo lý đó có sống chánh niệm khi mà ngáp ngáp người ta cần yên lặng, ta cần yên lặng theo dõi hơi thở, ta cần yên lặng để ta theo dõi cái cảm xúc tâm trạng, biết mình đang sợ đang tiếc nuối, đang đau đớn biết nhiều lắm đó nhiều lắm đó thì có mời tăng ni tới rồi chỉ nói một hai câu pháp thôi, chứ không có mà tụng liên tục tỳ như mình bây giờ, cho nên nhà nào mà mê thầy bà tụng kinh niệm là tôi biết cái tên đó là thua rồi. Tôi khẳng định như vậy chứ cái người mà có học giáo lý nền, người mà có sống thiền định chánh niệm khi họ ngáp ngáp họ chỉ muốn yên thôi. Và sẵn đây tôi nói luôn gia đình mình có người bệnh á hạn chế trường hợp mà nhào tới ôm nắm tay nắm chân rồi khóc. Má ơi ba ơi chết bỏ con. Mấy cái đó là làm cho cái người kia họ đi không nổi mà mình vô tình mình kéo họ ở lại với mình. Mà ngu gì ngu vừa vừa khi người ta đi thứ nhất mình biết nắm là không được thì hãy để cho nó đi nhẹ nhàng. Còn đằng này nếu kéo một cánh dù một cái cánh điều đã đứt dây để kéo kéo cái gì đấy cho nên thân xác này cần đến ăn, mặc, ở và thuốc men thì cái tinh thần cái tâm hồn này cũng cần ăn, mặc, ở và thuốc men nghe kịp không? Và lát nữa mình để bát cho chư tăng từng cái món ăn từng cái đồng tiền bỏ vô mình vẫn tâm nguyện thế này mong rằng các vị sẽ có những cái phương tiện để về xoay sở trong cái đời sống nói vậy thôi chứ tôi không có đi đâu dừng cái nghĩ là tôi kêu cho tôi. Ok tới giờ ra để bát rồi. Chúc các vị một ngày vui.